

Cuprins

Deviere periculoasă	9
Vinovăție catolică (știi cât de mult îți place)	19
Prietenul lui Elspeth	47
Sex de împăcare	69
Incidentul Rosewell	75
Petrecerea	150
Pradă de război	201
Eu sînt Miami	240

Tazak și Mikey mergeau prin acest decor de film tridimensional care era Princes Street, contemplând nemișcarea înghețată a oamenilor, animalelor și vehiculelor.

Mikey studie câteva fete, cu zîmbetele lor de cumpărături fixate într-o însuflețire suspendată.

— Hm... nu e rău deloc...

Pentru Mikey Devlin, asta era una din cele mai bune chestii ale acestui joc spațial: să oprească pur și simplu timpul pămîntean și să se uite la toți fraierii. Însă Tazak era nerăbdător. Costul de energie psihică era prea mare și era chiar posibil ca Seniorii să perceapă anumite vibrații pe care să le investigheze, și atunci jocul lor ar fi fost încheiat chiar înainte de a începe. Cea mai bună modalitate de a opri timpul pămîntean era de a alege o localitate mică, rurală, și de a îngheța noaptea toate mișcările ei. A opera la o asemenea scală era o nebunie. Pe Tazak începea să-l irite lălăiala lui Mikey.

— Hai odată, fraiere! strigă el. Tre' să plecăm!

— Da... da...

Mikey măsoară din priviri o brunetă zveltă.

— Nu e rău, remarcă el, nu e rău deloc.

Tazak se holbă dezgustat la această femeie pămînteană îndesată și păroasă, cu acele benzi hidoase de blană deasupra ochilor ei mici;

capul ciudat, cu nasul mare și protuberant, și
acea umflătură oribilă din jurul buzelor ălor
mari. Erau o rasă cu adevărat respingătoare,
deși nu atât de diferită, din punct de vedere
biologic, de semenii lui. Tazak își aminti de
studiile lui de Junior de la Fundație, când
ceilalți își bătuseră joc de ochii lui mici și îl
făceau „pămîntean“. Era o ironie ca el să fie
acum aici, amestecîndu-se cu ei.

Se cutremură amintindu-și de acea dată
cînd, împreună cu Mikey, se acuplase cu una
din aceste creaturi, o femeie mică și aproape
complet lipsită de păr. La acel moment erau
într-o stare foarte transcendentă, dar după
aceea el se simțise dezgustat de sine însuși.
Încă și mai iritat de această amintire, Tazak
îi șuieră gazdei sale pămîntene :

— Am zis că plecăm! Avem treabă!

— Bine, fraiere, gemu Mikey.

Trebuia să recunoască că *într-adevăr*
aveau treabă.

13

Shelley visa din nou. Era pe navă și extra-
terestrul stătea deasupra ei. De data asta era
și un bărbat, o ființă umană. Nu era Liam.
Semăna puțin cu Alan Devlin.

Ally Masters visa și el. Se întorcea acasă cu Denny McEwan și Bri Garratt, prin centrul orașului. Pastilele Soul Fusion fuseseră bune, da' gagicile nu puneau botu' și, dacă era să fie sincer, și Ecstasy-ul avea puțin efect de hero. Simțea pastilele. Totul părea să încetinească. Apoi, ca prin ceață, o lumină ciudată inundă ochii lui Ally. La început crezu că era doar aprecierea greșită a distanței pînă la unul din becurile de pe stradă, din cauza pastilelor, dar intensitatea și ubicuitatea luminii erau prea copleșitoare. Se transforma într-o masă amorfă de protoplasmă spre care Ally se îndrepta, chiar în timp ce aceasta părea să formeze o structură în jurul lui. Simți că ceilalți merg alături de el, dar nu-și putea întoarce capul. Încercă să strige la Denny și Bri, dar nu putea să scoată un sunet.

Apoi, într-o clipă ciudată, se trezi perfect conștient în ceea ce părea a fi un imens amfiteatru alb.

— Țsta da alb, să mor io! zise Ally, privind către Bri și Denny.

Ochii prietenilor lui ajunseseră cît un vîrf de ac. Ally simțea în nări un miros înțepător de amoniac.

— Futu-i! Nu-mi vine să cred, frate! spuse Denny.

Pipăi ezitant pereții albi, care păruseră netezi, dar, la o examinare și-o atingere mai

atentă, păreau să fie compuși din incrustații dense și sclipitoare.

Apoi, acolo unde înainte păruse să fie doar perete se deschise o ușă și în amfiteatrul imens intrară doi extraterestri înalți, lipsiți de păr și goi, cu excepția unei cîrpe în jurul șoldurilor care le acoperea organele genitale.

— Salut, băieți. Care-i treaba? spuse unul dintre ei.

Golanii pămînteni erau prea șocați ca să răspundă. Apoi, fără să-și privească prietenii, Bri Garratt întrebă:

— Uau, să-nnebunesc, omule... ce dracu' sînt ăștia...?

— Să mor io, sînt extraterestri, frate! Demential! răspunse Denny McEwan gîfîind.

— Extraterestri sau neextraterestri, de băieții Hibs nu se ia nici un fraier, mă jur, mîrii Ally, întorcîndu-se apoi spre puștii cyrastorienii. Nu-ș' care e treaba cu voi, muiștilor, da' dacă aveți chef de scandal, ați venit unde trebuia...

Șmecherul din East Terracing își scoase briceagul Stanley și avansă spre creatura înaltă și slabă.

Extraterestrii rămaseră neimpresionați de apropierea lui Ally Masters. Huliganul pămîntean simți aroganța lor disprețuitoare. Se repezi la purtătorul lor de cuvînt, dar simți cum lama cuțitului ricoșează dintr-un zid invizibil, pe care băiatul Hibs de-abia îl putea vizualiza ca o membrană tremurătoare, pulsînd la doar zece centimetri distanță de potențiala lui victimă.

— Cuțitu' ăla al tău Stanley de căcat nu te-ajută cu nimic în fața cîmpului nostru energetic, nu-i așa, fraier pămîntean ce ești? rîse disprețuitor extraterestrul.

— Căcat..., gemu Ally.

— Acu' nu mai ești așa de șmecher, papa-gal pămîntean ce ești, rîse alt extraterestru.

Șeful extraterestrilor făcu un gest plictisit și cuțitul Stanley se smulse din strînsoarea lui Ally și se înfipse în perete.

— Vezi, fraier pămîntean, voi credeți că sînteți niște duri, da' nu sînteți decît niște labagii de căcat în ansamblul macrocosmic al lucrurilor. Și noi încă nici nu ne-am apucat de treabă aici. Pe unde sînt șmecherii ăia mari ai voștri?

— Da' voi ce căcat vreți? întrebă Ally.

— Să taci tu din gură o secundă, zîmbi extraterestrul cu buzele lui subțiri. Io sînt Tazak, apropo. Știu cine sînteți voi, fraierilor, așa că nu vă deranjați cu prezentările.

Tazak își aprinse o țigară.

— V-aș servi și pe voi, da' nu mai am prea multe. În fine, uitați care e treaba: nici nu se pune problema ca voi să ne faceți pe noi, așa că nici să nu vă gîndiți. Da' noi am venit ca să vă ajutăm. Avem nevoie aici de niște fraieri care să se ocupe de lucruri în numele nostru. Vă vrem pe voi, fraierilor, pentru că vorbiți limba noastră. Am fi putut ateriza în California, în deșert, ca în toate filmele ălea tîmpite ale voastre, da' am vrut să venim în Midlothian.

— Da' de ce aici? întrebă Ally.

— Păi tre' să aterizezi undeva. Și de ce nu aici, corect? În plus, știm cum stă treaba. Aici e Scoția. Nici un fraier nu vă bagă în seamă, la cât de amărâți sînteți. Oricum, noi o să-i facem pe toți să ne asculte. Cine e la putere pe-aici?

— Cum ar veni, cel mai tare tip și așa? întrebă Ally.

— Aha.

— Adică în Londra sau Washington, nu? se întoarse Denny spre Ally, care dădu din cap că da.

— Dispari, mă, fraierii ăia nu ne conduc pe noi, se bătu Bri cu palma în piept.

— Da, da' ăla e guvernul, fraiere. Cum ar fi Westminster... sau Casa Albă. Acolo e adevărata putere.

— Singura casă albă pe care o știu io e aia din Niddrie..., rîse Denny.

Tazak începea să devină nerăbdător.

— Ciocu' mic, fraieri pămînteni! Aici vorbim de lucruri serioase! O să le oferim fraierilor o mică demonstrație de ceea ce sîntem în stare să facem. N-au decît să pună poliția să facă ore suplimentare cîte vor ei – acum au de-a face cu gașca mentalistă a universului! Încă n-au văzut ei ce e ăla futai adevărat! Da' o să le arătăm noi acum! O să vadă ei ce e ăla futai de dimensiuni cosmice!

Șmecherii se priviră unii pe ceilalți. Fraierul ăsta extraterestru, Tazak ăsta era destul de dur. Aveau să aștepte și să vadă dacă fraierul avea să se țină de cuvînt. Simțeau cum